

Az akasztott ember

Egyszer régen, de talán nem is olyan nagyon régen divat volt az akasztás. Majd' minden faluvégén állt az akasztófa. És ugye, ha valakire ráfogták, hogy bűnös, akkor tanúk nélkül is fölakasztották. Kerűtfordút, akasztottak.

Lakodalomra készültek egy faluban. Olyan szokás volt, hogy néhol a vőlegény hívogatott, vagy a vőfények hívogattak. Abból a faluból, ahol a lagzi készült, a vőlegény indult el hívogatni. Elérkezett a másik falu végéhez, az akasztófához, amire föl vót akasztva egy ember. Nézegette, nézegette az akasztott embert, nem vót ott más senki, ő meg, hogy jobban tudja mondani a hívogató verset, elkezdte ott mondogatni, próbálgatta, hogy fog neki menni, ha hívogat. Mondogatta-mondogatta ő szépen a verset, ő magának ottan, aztán ment tovább. Elment a másik faluba, összehívogatta a rokonságot, barátokat, aztán hazament.

No, elkezdődött a lakodalom. Mulattak a vendégek, egyszer csak megjelent egy fiatalember. Mindenki nézte, nem ismerte őtet senki. A vőlegény megismerte. Azt mondja a fiatalember:

– Elgyűttem a lakodalomba, ha egyszer meghívtál.
– Jó van. Foglajjá' helyet a többi vendég között, érezd magad jól, mulassál a többivel!

A többiek is belenyugodtak, meg hát nem tudták, ki ez az ember, mulattak szépen. Mikor vége volt a lakodalomnak, azt mondja a fiatalember a vőlegénynek:

– Na, köszönöm szépen a vendégséget. Szívesen láttál a lakodalomba', most má' én is elhívlak téged az én lakodalmamba. Mert én büntelenül vótam fölakasztva, ártatlanul, most má' gyere vissza az én lakodalmamba!

Hát el is mentek. De nem is, hogy mentek, hanem szálltak-szálltak. A mennyországba hívta a lakodalomba. Gyönyörű virágok, mindenféle rózsza, amilyen csak a világon van. Már mindent meglátott, a gyönyörűségeket, fényességeket, mindent, ez a fiatal vőlegény. Megkérdezte tőle az akasztott ember:

– Most már mondd meg nekem, hogy mióta vagy te itt?

– Hát három napja.

– Három napja? Már háromszáz éve vagy itt velem! Mert ez itt a mennyország! De te most már nem maradhatsz itt, le köll mennyi a földre, és meg köll halnod! Ide nem lehet élően följutni.

Hát aztán lement az ember, a faluját megtalálta, de a házat má' nem. Kérdezgette a neveket, hogy ez és ezek hol laknak, de senki sem tudta. Vót egy nagyon öreg ember a faluba', mondta, hogy ő régen hallotta az esetet a vőlegénnyel, beszéltek, mikor úgy fosztottak.

Elmentek a plébánosho', mondták neki, milyen ember van a faluba'. Elővette a régi írásokat a plébános, hogy megkeresi az anyakönyvi kivonatokba'. Meg is találta. De má' háromszáz évesek vótak azok a nevek, amiket a fiatalember emlegetett. Akkor azt mondta a pap, hogy szeretné látni ezt az embert, vezessék őhozzá. De enni is adjanak neki. Mindent újat vegyenek: tányért, villát, kanalat, fazekat, amibe főznek, mindent tiszta, újdonságos újat. Abroszt is az asztalra olyat, ami tiszta új. Hát, adtak neki enni.

Mikor az első levest bevette a szájába, mingyárt olyan vót, mint a galamb. Szürke lett, teljesen megszürkült. Aztán mikor a második kanál ételt bevette, akkor meg olyan lett, mint a múmia. Mikor a harmadik kanál ételt bevette, akkor hamuvá változott. Hát csak néztek, mert sokan vótak körülötte. Ezután nagy fényesség lett és szárnycsattogás. Aztán elmúlt, eltűnt minden.

Így lett vége az akasztott ember meséjének. Aki nem hiszi, járjon utána.